

Η Κιβωτός του Πατερ-ούλη Αντώνιου

Νώντας Σκυφτούλης

Μας αρκούσαν αυτές οι τοιχογραφίες τα γκράφιτι και οι αγιογραφίες προκειμένου να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας για την “εκτροπή” της Κιβωτού του κόσμου. Και αυτό διότι η προσωπολατρία και η αγιοποίηση πέρασε τα τελευταία 150 χρόνια από τη θεολογία στην πολιτική θεολογία στην οποία έχουμε μεγάλη εμπειρία. Τώρα λοιπόν που απουσιάζει ο θεός και ο έλεγχος των ψυχών από τον δημιουργό οι εξηγήσεις όλων των φαινομένων αφορούν την πολιτική θεολογία και όχι την θεολογία και αυτό το γνωρίζει και ο τελευταίος παπάς της ορθοδοξίας αλλά και ο τελευταίος μουλάς του Αλλάχ.

Η διαπίστωση που αποτελεί και την αφετηρία μας είναι: ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΝΑ ΜΠΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΑΡΓΑ Ή ΓΡΗΓΟΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ. Και αυτή είναι η ουσία στην προκειμένη περίπτωση όπως οικοδομήθηκε με τη συμμετοχή που Πατρός Αντωνίου

Παιδιά

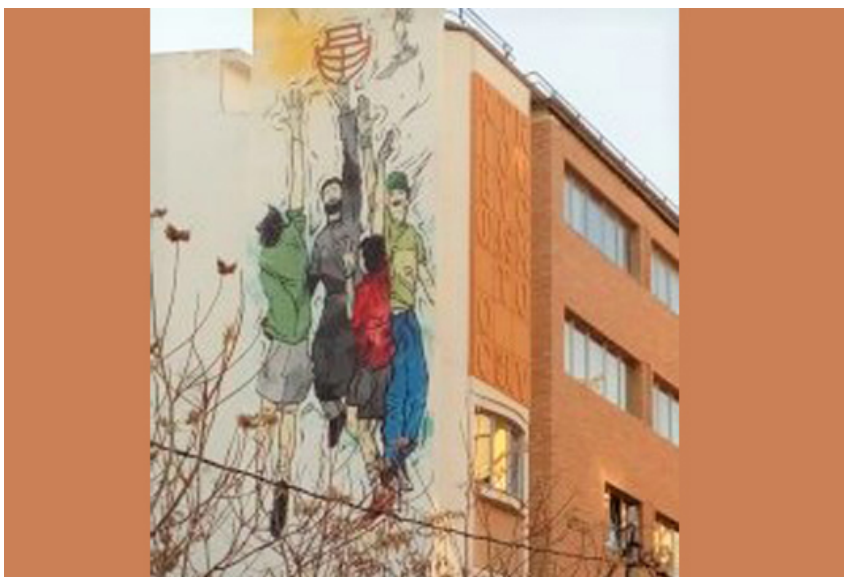
Όσο αποσύρεται ιδιωτικοποιείται τεμαχίζεται η κοινωνία τόσο θα αυξάνονται τα ιδρύματα κρατικά ή ιδιωτικά, η ευαλωτότητα, η απαξία, η αποδόμηση, η φιλανθρωπία

Το 30% του πληθυσμού της γης πάσχει από πείνα και 1,4 εκατομμύρια παιδιά από πείνα Παγκοσμίως. Το 1 στα 4 παιδιά ηλικίας κάτω των πέντε ετών – 176 εκατομμύρια – ζουν με μητέρα που υφίσταται βία από το σύντροφό της. Περίπου 15 εκατομμύρια κορίτσια ηλικίας 15 έως 19 ετών έχουν εξαναγκαστεί σε σεξουαλική επαφή ή σε άλλου είδους σεξουαλικές πράξεις κατά τη

διάρκεια της ζωής τους. , το 90% των εφήβων κοριτσιών που είχαν εξαναγκαστεί σε σεξουαλική επαφή, κατά μέσο όρο, δήλωσαν ότι ο δράστης του πρώτου συμβάντος ήταν γνωστός τους. (UNICEF)

Όλο αυτό είναι είναι η κατάλληλη συνθήκη για τα κοράκια της φιλανθρωπίας. Εκκλησίες Ιδρύματα, καταστήματα οίκτου, σέκτες, ενώ καιροφυλακτούν οι παιδόφιλοι και οι σωματέμποροι μέσα και έξω απο τα ευαγή αυτά ιδρύματα είτε είναι επίσκοποι της καθολικής εκκλησίας που έχει την πρωτοκαθεδρία σε αυτό είτε είναι λαϊκοί διεστραμμένοι.

Πολλές φορές η Αγία Μητέρα ΤΕΡΕΖΑ αυτό το πλάσμα της γενικευμένης διαφθοράς μπήκε μπροστά να υπερασπίσει παιδοβιαστές και πολλές φορές τα κατάφερε. Τον αιδεσιμότατο Ντόναλντ ΜακΓκουάιρ που κατηγορήθηκε για κακοποίηση παιδιών, η Μητέρα Τερέζα έγραψε μία επιστολή στις αρχές, εκφράζοντας την εμπιστοσύνη της στο πρόσωπο του και ότι ήταν αθώος με αποτέλεσμα να αφεθεί ελεύθερος αλλά στις αρχές του 2000 να αποκαλυφθεί ότι είχε κακοποιήσει σεξουαλικά τουλάχιστον επτά αγόρια και να φυλακιστεί. Κατάφερε να αθώσει πολλούς και γιαυτό την έκαναν Αγία μια συνήθεια των αιματοβαμμένων θρησκειών.

ΚΙΒΩΤΟΣ

Το φαινόμενο αυτό της Κιβωτού δεν εμπίπτει στην κλασσική

θεολογία αλλά στην πολιτική θεολογία του αισθητού παρά τα ράσα και το φαίνεσθαι. Ανήκει στην επιβολή μιας εξουσίας σε μια δομή(Κιβωτού) επενδυμένη με ιδεολογικά-θρησκευτικά χαρακτηριστικά γιαυτό ολοκληρωτική και δεσποτική.

Με δεδομένο ότι η ΕΞΟΥΣΙΑ προσλαμβάνει ισχύ από όλες τις ιδεολογίες από όλες τις θρησκείες από όλες τις πολιτικές και αρνείται να αυτοαναιρεθεί όπως αρνείται να πεθάνει κάθε ζωντανός οργανισμός. Μάλιστα αν δεν πάρει ισχύ δηλαδή τροφή από τον φιλελευθερισμό θα πάρει τροφή απο τον κομμουνισμό τον χριστιανισμό τον ισλαμισμό από τον κάθε -ισμό και πάει λέγοντας. Ασφαλώς και από τις τραγωδίες της καθημερινής ζωής και από την μισανθρωπία και από την φιλανθρωπία από τον ρατσισμό και από τον αντιρατσισμό από όλα, αρκεί να υπάρχει και να επιβεβαιώνεται.

Η πρωταρχική συσσώρευση της Κιβωτού ήταν παιδιά ασυνόδευτα ή παιδιά μεταναστών και ντόπιων για κάλυψη προνομιακών αναγκών. Με διακηρυγμένο αντιρατσιστικό χαρακτήρα αλλά με τρόπο επίτευξης του σκοπού την ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Στη συνθήκη της φιλανθρωπίας δεν υπάρχει έξοδος. Το άπορο άτομο είναι παθητικό από τη φύση του ρόλου αυτού, και ο ενεργητικός φίλος των φτωχών είναι που θα τον βγάλει έξω προκειμένου να νοιώσει την ευεργεσία και μετά πάλι μέσα μέχρι την επόμενη φορά. Με την φιλανθρωπία το παθητικό άτομο βρίσκεται στην εμπειρία του κλειστού της αρνητικής εξατομίκευσης. Εφαρμόζεται διαμέσου της φιλανθρωπίας ο ιδεολογικός πυρήνας του του συγκεκριμένου καθεστώτος, που αρνείται την κοινωνία τεμαχίζοντας την σε άτομα-ιδιώτες.

Σε αυτό το εύκολο υπέδαφος πάτησε ο πάτερ Αντώνιος "ιδιωτικοποίησε" για τον εαυτό του τη δομή και συγκρότησε μια ιεραρχία και μια γραφειοκρατία μετρίων, ελέγχοντας και εξουσιάζοντας τη δομή όπου ο ιδεολογικός πυρήνας είναι το πρόσωπο του Αντωνίου και κανένας άλλος. Επικαθήμενος στην κορυφή της ιεραρχίας νόμισε ότι αρκούσαν και περίσσευαν οι χριστιανικές παπάρες προκειμένου να συγκροτείται σε συνοχή η

γραφειοκρατία του αλλά και ο εαυτός του. Όμως εκεί την πάτησε και μάλιστα νωρίς.

Η Κιβωτός είχε μια άτυπη ιεραρχία που η συμμετοχή του καθενός σε αυτή ήταν εξατομικευμένη και ο ρόλος που είχε ο καθένας ήταν να υπηρετεί και να λιβανίζει το μέγα Αντώνιο. Η συνέχεια θα ήταν γνωστή. Αυτή η πρόχειρη άτυπη ελεγχόμενη και μέτρια ιεραρχία – γραφειοκρατία οδήγησε και τον ίδιο στην αλλοτρίωση δηλαδή να γίνει υποδεέστερος σαν άνθρωπος σε σχέση με αυτό που ήταν πριν παρά τη θέση του στην ιεραρχία και αυτό φυσικά βοήθησε και το γεγονός ότι δεν ήταν ιδιαίτερα ευφυής. Και κάθε μέρα η απόσταση από το αρχικό κίνητρο μεγάλωνε μέχρι που ξεχάστηκε τελείως για να πάρει τη θέση του η διαχείριση της εξουσίας του Αντωνίου και της λατρευτικής σχέσης που επιθυμούσε για τον εαυτό του. Το χρήμα έγινε αυτοσκοπός και η σχιζοειδής σχέση μεταξύ επουράνιων και αισθητών καθεστώ.

Η Κιβωτός λειτουργούσε με έναν πρόχειρο αυτόματο πιλότο κλειστής προσωποκεντρική δομής όπου το κίνητρο συμμετοχής στη γραφειοκρατία του Αντωνίου ήταν απολύτως ιδιοτελής και απολύτως ανεξέλεγκτο. Το ανεξέλεγκτο αφορούσε ασφαλώς και τον ίδιο με αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε φαινόμενα που μένουν να αποδειχθούν. Η γραφειοκρατία (παιδαγωγοί Δ.Σ κλπ) συνδέονταν με το σύστημα των αλληλοενοχών γιαυτό κανένας ούτε και ο Αντώνιος μπορούν να αποδεχτούν κανένα λαθάκι. Η αποδοχή ενός λάθους θα σήμαινε συντριβή όλου του “τέλειου” οικοδομήματος της Κιβωτού και αυτο διότι απουσίαζε κάθε στοιχειώδη εσωτερική θέσμιση κάθε εσωτερικός κανόνας. Κανόνας και θέσμιση ήταν μόνο ο Αντώνιος ό οποίος μοίραζε χρήματα ρόλους γόητρο εξουσία στην υπόλοιπη γραφειοκρατία.

Αυτά πάτερ Αντώνιε μας είναι γνωστά από την πολιτική θεολογία που το ανθρώπινο γένος ήρθε αρκετές φορές σε αντιπαράθεση άλλοτε με συγκροτημένες γραφειοκρατίες άλλοτε με “χύμα” γραφειοκρατίες όπως αυτή η μικρο κοινωνική της Κιβωτού. Οι φίλοι της εξουσίας και της επόμενης γραφειοκρατίας θα ονομάσουν το φαινόμενο ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΪΑ για να τελειώνουν ανέξοδα και να εξευγενίσουν τη δική τους νέα γραφειοκρατία.

Με τα γκράφιτι στον κτίριο της Κιβωτού και αλλού είχαμε καταλάβει που πάει η Κιβωτός και πράγματι εκεί πήγε. Το καταλάβαμε όχι ότι είμαστε έξυπνοι αλλά επειδή έχουμε και εμείς μπουχτίσει από γραφειοκρατίες, μικρομάκροεξουσίες που είναι πολλαπλάσια στο χώρο της ιδεολογίας, και τα γνωρίζουμε καλά.

Υπάρχει επιστροφή Αντώνιε; Ναι υπάρχει αν σου έχει μείνει, που σου έχει μείνει, γιατί δεν υπάρχει απόλυτη αλλοτρίωση, κάτι από την αρχική αγνότητα να το συζητήσουμε. Αλλά κάνε αυτοκριτική στο δημόσιο χώρο και όχι στον πνευματικό. Αυτό θα βοηθήσει πολύ. Καλή τύχη

Το Τέταρτο Α.Τ. της ΟΜΟΝΟΙΑΣ με μια ρεαλιστική ματιά

Του Νώντα Σκυφτούλη

Φυσικά έγινε βιασμός στο Τέταρτο, γιατί αυτός ακριβώς είναι ο ιδανικός χώρος να μετατραπούν οι πρωτόβγαλτοι αστυνομικοί από σχολές ή από τη βραχυχρόνια εκπαίδευση σε καθάρματα. Το Α.Τ Ομόνοιας, είτε στη Σωκράτους, είτε στη Βερανζέρου, συνεχίζει με την ίδια ένταση να τιμά τις λαμπρές επιδόσεις του 4^{ου} ΑΤ Ομόνοιας. Πάντοτε ορμητήριο βίας των ειδικών δυνάμεων, της άμεσης δράσης, της ομάδας Δίας και των υπηρετούντων σε αυτό. Παρά το γεγονός ότι κάθε τόσο αλλάζει όλο το προσωπικό λόγω σήψης, παραμένει η επιτομή της αγοραίας διαφθοράς χωρίς κανένα όριο και χωρίς κανένα περιορισμό. Και για να το κάνω πιο φραγκοδίφραγκα, όταν λέμε διαφθορά εννοούμε από την θεμελίωσή του και με τη χρονική σειρά, τζόγος από τους παπατζήδες μέχρι

τις μπαρμπουτιέρες, εισιτήρια στη μαύρη, πορνεία, ηρωίνη, κλοπές και διαρρήξεις αυτοκινήτων κατά τον έλεγχο γύρω από την Ομόνοια, ηλεκτρονικός τζόγος, καταλήστευση προσφύγων.

Αλλά στο παρελθόν, αυτό το οποίο ήταν το σοβαρό και μας αφορούσε άμεσα και κάτι έπρεπε να κάνουμε ήταν το ξύλο που έπεφτε, το οποίο ήταν θεσμός στο τέταρτο της Ομόνοιας όταν ακόμη ήταν στη Σωκράτους. Λόγω γειτνίασης με τα Εξάρχεια ερχόμασταν σε εμπλοκή με αυτό το τμήμα. Όταν γινόταν εξακρίβωση ή σύλληψη, αν υποψιαζόταν Εξάρχεια, έπεφταν ομαδικά και χτυπούσαν. Το ίδιο έκαναν, φυσικά, σε όλους όσοι πέρναγαν το κατώφλι του Τετάρτου. Το τροπάριο συνεχίστηκε και στις αρχές της δεκαετίας του 80, όπου μια φάση άλλαξε κάπως την προοπτική. Κάποιοι από Εξάρχεια ξεμονάχιασαν έναν και εστάλει μήνυμα στο Τέταρτο ότι θα έχουμε σκληρότερα αντίποινα σε περίπτωση βασανισμών, πράγμα το οποίο είναι εγγεγραμμένο από τότε και το οποίο μου υπενθύμισε ο Διοικητής 30 χρόνια αργότερα, όταν με πήγαν για μια εμπλοκή που είχα με την άμεση δράση.

Θα φέρω δύο παραδείγματα που συνέβησαν πριν 10-15 χρόνια, τριβής και χρόνιας εμπειρίας, πάνω στην συνήθη καθημερινότητα της διαφθοράς του 4ου και στην φανερή δραστηριότητα των μπάτσων της Ομόνοιας που χρησιμοποιούν σαν ορμητήριο το 4ο Α.Τ., για να αντιληφθούμε το κλίμα που επικρατεί στο τμήμα αυτό.

Γυρνώντας νύχτα από την αγορά της Αθηνάς, με μηχανάκι χωρίς αριθμό με τον φίλο μου Γρηγόρη Τσιλιμαντό, μας πλησιάζει το 100 για να σταματήσουμε και ταυτόχρονα ο οδηγός μου λέει «Σκυφτούλη θα σε γαμήσω». Γκαζώνω και φεύγω, στρίβω Σοφοκλέους και αυτός βγάζει το πιστόλι στο ένα χέρι και στο άλλο το τιμόνι, κάνει μανούβρες, μπαίνει στο αντίθετο ρεύμα και συνεχίζει να φωνάζει θα σε κάνω θα σε ράνω κλπ. Τον γράφω, συνεχίζω και στη Γερανίου στο στενό με προλαβαίνει. Εκεί συνεχίζει τις απειλές, τα βρισίδια και να με ρωτάει επιτακτικά τίνος είναι το μηχανάκι. Του λέω στο αυτί, όπως μας είχαν στον τοίχο. «Όσο φωνάζεις και χτυπιέσαι, τίνος είναι το Μηχανάκι

δεν θα μάθεις ποτέ». «Δεν σε φοβάμαι», μου έλεγε, «και αν μου στείλεις κανέναν απο πίσω, θα προλάβω» και άλλες παπαριές. «Εμένα με λένε Τσαπάρα» (έτσι τον έλεγαν πράγματι και μπορείτε να τον βρείτε, αλλά δεν χρειάζεται άλλο διαπόμπευση) «και δεν σε φοβάμαι». Ήταν γνωστός, είχε κάνει την Ομόνοια άνω κάτω και είχε αποκτήσει όνομα. Κάου μπούς που λέμε. Μας συνέλαβε και μας πήγε στο Τέταρτο (Σωκράτους) και κατά την είσοδο στο τμήμα να φωνάζει και να διαφημίζει το προϊόν της σύλληψης. «Κοιτάξτε ποιους σας έφερα». Μόλις πάμε στον αξιωματικό υπηρεσίας, άρχισα εγώ τα γαλλικά. «Να τον συλλάβετε αμέσως, είναι τρελός και επικίνδυνος» και άλλα τέτοια, ψαρώνει και το σκάει ο Τσαπάρας. Περνάει κάνα δώρο, φεύγουμε, μας έφεραν και το μηχανάκι, χωρίς πινακίδες το πήραμε, και γυρίσαμε στα Εξάρχεια. Δεν έμαθε κανείς ποτέ τίνας είναι το μηχανάκι, διότι κακός μπάτσος είναι καλή τύχη, που λέμε.

Σε μια βδομάδα τον βλέπω Ιουλιανού να ψειρίζει αυτοκίνητο μεταναστών σε έλεγχο που έκανε. Κρατήθηκα. Την επόμενη βδομάδα συλλαμβάνεται από το εσωτερικών υποθέσεων για κατοχή και διακίνηση ηρωίνης, την οποία είχε μέσα στο περιπολικό. Περνάει ανακριτή και προφυλακίζεται για κακή του τύχη στον Κορυδαλλό. Κάθε Σάββατο στα μπάνια στο υπόγειο, τρώει ξύλο από διάφορους που τον γνώρισαν και τους είχε ξεζουμίσει. Μάλιστα, μου παρήγγειλαν να τον δείρουν από εμένα και εγώ αρνήθηκα και τους είπα ότι θα τον βρω έξω να μου ζητήσει συγγνώμη. Βγήκε, αφού η αδερφή του έβγαине στα κανάλια και κατήγγειλε το ξύλο και ότι κινδύνευε, πράγμα το οποίο ήταν αληθές. Βγήκε, τον είδα σε ένα μαγαζί, φτωχό και ηττημένο, δεν τον πείραξα, αλλά μόνος του έφυγε γρήγορα.

Σε μιά άλλη εμπλοκή στη Σολωμού, όπως κατέβαινα με αμάξι γυρνώντας σπίτι, βλέπω ένα περιπολικό σταματημένο να έχει στριμώξει τις μαύρες γυναίκες που έκαναν πιάτσα και έψαχναν τις τσάντες τους. Κατάλαβα ότι τις κλέβουν, σταματάω τους λέω «τι κάνετε ρε μάγκες; Σας βλέπουμε, δεν ντρέπεστε; Κλέβετε τις κοπέλες;». «Και συ ποιος είσαι;» και αρχίσαμε τα μπινελίκια, πήγαμε στο τμήμα μέχρι το πρωί. Το πρωί ήρθε ο Διοικητής (είχε

αλλάξει όλο το τμήμα πάλι και είχε περάσει μια βδομάδα από την αλληλοκακοποίηση στην οποία υποχρέωσαν δύο μετανάστες και το τραβούσαν και βίντεο) και μου λέει «ό,τι και να 'ναι, δεν πρέπει να κάνετε αντίποινα σε ένα απλό παιδί, αστυνομικό, τώρα όμως θα πας δικαστήριο γιατί τον αποκάλεσες ρατσιστή και φασίστα».

Εντάξει, πήγα. Οι μπάτσοι του 4ου δεν είναι του 16^{ου}, η μόνη γλώσσα που ξέρουν είναι αυτή που από μικροί μαθαίνουν, του τσαμπουκά και της διαφθοράς. Κοινωνικοποιούνται με αυτές τις αξίες από τους πιο έμπειρους συναδέλφους τους. Παρά τις κάθε τόσο ριζικές εκκαθαρίσεις, παρά τις αλλαγές διοικητών, το DNA δεν αλλάζει. Είναι τελικά όλοι καθάρματα στο τέταρτο; Όχι, αλλά δεν μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα μέσα στο τμήμα. Ο Φρουρός τούς είδε να ανεβαίνουν με την κοπέλα και το κατέθεσε, αλλά δεν τους εμπόδισε ο δειλός. Το τμήμα αυτό δε θα μπορούσε να μείνει στην απέξω τον Δεκέμβρη του 08, στο οποίο έγινε η πιο οργανωμένη και συνειδητή παρέμβαση. Για την επόμενη φορά έχουν μαζευτεί περισσότερα. Εμπουκά Μαμάν Σούμπεκ, Ζακ Κωστόπουλος/ Zackie Oh, ο πρόσφατος βιασμός...

Γι' αυτό, κλείστε το.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ – Κάτι σοβαρό έχει αλλάξει

Νώντας Σκυφτούλης

Θα συμφωνήσω να μην κρίνουμε με όρους νίκης ή ήττας πού εκτός των άλλων μυρίζουν λίγο ιδεολογία και πολύ βερμπαλισμό. Αν όμως μείνουμε μόνο σε αυτό θα νομίζουν ότι θα κρίναμε έτσι-αν παίρναμε τη νίκη -έστω από το στόμα της ήττας- αλλιώς προς τι

η αναφορά, ή μπορεί να θεωρούσαν την άρνηση αυτής της διάστασης ότι πρόκειται για παρηγοριά ενός συλλογικού οίκτου που δεν αντιστοιχεί σε κανέναν.

Επειδή κάνουμε αλληλεγγύη όχι για να κάνουμε αλληλεγγύη προσχηματικά αλλά για να είμαστε χρήσιμοι δεν μπορούμε να αποφύγουμε τους αισθητούς όρους, της επιτυχίας και αποτυχίας. Η απεργία πείνας του Γ. Μιχαηλίδη απέτυχε όσο αφορά τους στόχους που είχε θέσει. Δυστυχώς δεν ήταν η μοναδική απεργία πείνας που απέτυχε αλλά ήταν όλες οι τελευταίες απεργίες που απασχόλησαν έντονα ολόκληρο σχεδόν το κοινωνικό σώμα. Και αυτό εν αντιθέσει με όλες τις απεργίες πείνας της δεκαετίας του '80 του '90 του '00 που επέτυχαν τους στόχους ή δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την τελική απελευθέρωση του κρατουμένου.

Ένας πρώτος συνήθης, κοινής γνώμης που λέμε, συλλογισμός που εκδηλώνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις είναι, ότι μπορεί να ευθύνεται ο τρόπος και η μέθοδος των αλληλεγγυών, ότι λείπει από αυτούς η φαντασία και η πρωτοτυπία ή ότι δεν υπερβαίνουν τις δυνατότητές τους, ή πάλι με τους τρόπους τους δεν βρίσκουν την απαραίτητη αποδοχή από τον κόσμο.

Οι αλληλέγγυοι σε όλες τις απεργίες πείνας και σε αυτή την τελευταία του Γ. Μιχαηλίδη κατόρθωσαν αυτό που κανένα κίνημα τελευταία δεν κατάφερε και μάλιστα ενάντια στο κλίμα της εποχής. Η επιμονή η φαντασία και η πρωτοτυπία ήταν χαρακτηριστικά που δεν έλειψαν από τις κινήσεις αλληλεγγύης στην προκειμένη περίπτωση. Αυτοί που το τρέχανε αλλά και κυρίως αυτοί που το αναπαρήγαγαν το μετέτρεψαν σε κυρίαρχο πολιτικό ζήτημα έτσι που άλλα να μοιάζουν μικρότερα έως ανύπαρκτα. Οι παρεμβάσεις στο διαδίκτυο αλλά και οι αντίστοιχες για την διεθνοποίηση του ζητήματος ήταν αρκετά επαρκείς. Σε όλες τις συναυλίες δέσποζαν τα πανό και οι δηλώσεις των καλλιτεχνών με αποτέλεσμα να γίνει θέμα για την πλειοψηφία της νεολαίας. Όλα τα κόμματα έβγαλαν ανακοινώσεις εξαιρουμένης της Ν.Δ. Το κλίμα που είχε δημιουργηθεί ήταν θετικό και τίποτα δεν δικαιολογούσε μια αρνητική προοπτική.

Η αλληλεγγύη όπως σε όλες τις απεργίες πείνας ήταν και είναι δημοφιλής όσο συνεχίζει να είναι δημοφιλής η ίδια η ζωή και η ανταπόκριση του κόσμου πάντα μαζική, και αυτό είναι το μυστικό της επιτυχίας των αλληλέγγυων. Το καταγράφουμε αυτό για να φύγουμε τελείως από αυτή την επιφανειακή διαπίστωση ότι οι αλληλέγγυοι άφησαν ή αφήνουν κάτι απέξω από τη φαρέτρα του οπλοστασίου τους και με αυτό να δικαιολογηθεί η τυχόν

αποτυχία. Πάντα σε όλες τις απεργίες πείνας η αλληλεγγύη έφτανε το κίνημα στο ζενίθ.

Η αποτυχημένη έκβαση λοιπόν μας αναγκάζει να εμβαθύνουμε τους προβληματισμούς για λόγους που, μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας. Τι να αντιληφθεί; ότι κάτι σοβαρό έχει αλλάξει.

Την δεκαετία του 80 του 90 αλλά και του '00 όλες οι απεργίες πείνας επέτυχαν τους στόχους τους. Οι απεργίες εκείνες ήταν εν πολλοίς "αυθαίρετες" και απαιτούσαν λίγο πολύ την απελευθέρωση χωρίς ιδιαίτερη επίκληση συγκεκριμένου νομικού οπλοστασίου. Ναι μεν επικαλούνταν νόμιμα δικαιώματα αλλά μέσα από μια γενικότητα του ποινικού δικαίου και παρόλο ότι ορισμένες είχαν αντιμέτωπες τον τρομονόμο που προέβλεπε 5 χρόνια προφυλάκιση.

Ανεξαρτήτως λοιπόν κυβερνήσεων αλλά και με κυβέρνηση πατρός Μητσοτάκη ο υπουργός του κ. Κούβελας έβγαινε ανοικτά και μιλούσε να μην έχουμε νεκρό αναφερόμενος στην απεργία πείνας του Μπαλάφα για παράδειγμα. Απεργίες Μπουκετσίδα Κογιάνη Ροζίνα Μπερκνερ και αυτές επί Μητσοτάκη αλλά και η μεταγενέστερη σκληρή του Χ. Μαρίνου επί Σημίτη. Αλλά και άλλες μικρότερων απαιτήσεων. Για να μην μιλήσω για τη δική μου 45ήμερη που ήταν προεκλογική και ήταν σίγουρη η επιτυχία της αν άλλαζε όπως άλλαξε η κυβέρνηση. Προσθέτουμε και την απεργία πείνας της 17N για το συρματοπλέγμα(2004) επί Καραμανλή.

Οι κυβερνήσεις της εποχής "ανταποκρίνονταν" στα αιτήματα του κινήματος αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας και αυτή η ανταπόκριση σχετίζονταν ουσιαστικά α) με το πολιτικό κομματικό εκλογικό κόστος και το συνακόλουθο φόβο από την αντιπολίτευση και β) φυσικά από την πυροδότηση ενός κλίματος που θα προκαλούσε ένας νεκρός απεργός πείνας από τις δυνάμεις του κινήματος (πριν το Δεκέμβρη του 08).

Το αποκλειστικό βάρος για την επιτυχία της απεργίας πείνας έπεφτε στο κίνημα αλληλεγγύης που δημιουργούσε εκείνες τις προϋποθέσεις και είναι αυτό που "άκουγε" σχεδόν αποκλειστικά το κράτος και όχι τόσο τον απεργό πείνας.

Ο απεργός πείνας της εποχής λειτουργούσε σε ένα προοδευτικό περιβάλλον ιατρικό και νοσηλευτικό όπου ενημέρωνε τον απεργό για την κατάσταση της υγείας του και τους κινδύνους που διατρέχει κάθε μέρα. Ο κρατικός έλεγχος γινόταν με τυπικές επισκέψεις του εισαγγελέα στους θεράποντες Ιατρούς και τον Διευθυντή του νοσοκομείου για να παραλάβει τις εξετάσεις και αυτό ήταν όλο. Όλη λοιπόν ή σχεδόν όλη η ευθύνη έπεφτε στους ώμους του κινήματος και λιγότερο στον απεργό πείνας και αυτό

αντικειμενικά δηλαδή ανεξάρτητα από τις θελήσεις και των δύο, για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω.

Στη σημερινή εποχή ο Κυρίαρχος-Κράτος έχει αλλάξει πολιτική. Να τονίσουμε ότι ο Κυρίαρχος δεν είναι και δεν ήταν αυτός που έχει την ισχύ να προστάξει την κατάσταση εξαίρεσης αλλά ο κάτοχος του νοήματός της που κάνει την προσταγή να λειτουργήσει. Αυτό φυσικά απαιτεί ευρείες συναινέσεις τις οποίες η κυβέρνηση επέτυχε τρομοκρατώντας ιδεολογικά τους λιγόψυχους κομματικούς της αντιπάλους και αποδομώντας το Δεκεμβριανό Cogito μέσα από τον σχεδιασμό της καταστολή σε όλα τα επίπεδα. Από την ανάληψη της διακυβέρνησης έδειξε τις προθέσεις της. Λες και ήρθε στην εξουσία να αντιμετωπίσει τον εσωτερικό εχθρό και μάλιστα αυτός ο εχθρός είχε ονοματεπώνυμο. Σε αυτό ο αιφνιδιασμός επέτυχε στο βαθμό που ένα ολόκληρο κίνημα αντίστασης συμπεριλαμβανομένων και άλλων κινήματων (φοιτητικό κλπ.) αδυνατούσαν να ερμηνεύσουν την νέα προοπτική κρατικής καταστολής βολευόμενοι όλοι, στην τακτική που ξέρουμε και στα συνήθη επιχειρήματα.

Οι συγκαιρινές απεργίες πείνας (μετά το 08) είναι συγκεκριμένες, καθόλου γενικές και απολύτως νόμιμες. Όλες ζητούν να εφαρμοστεί ο νόμος. Δεν αναφέρονται ούτε στο γενικό περί δικαίου αίσθημα ούτε καν στη γενικότητα του ποινικού δικαίου. Αλλά ζητούν την εφαρμογή ενός συγκεκριμένου νόμου. Το κράτος δεν τους εξαιρεί τεχνητά αλλά γι' αυτό που είναι ως νόημα και αυτό το νόημα θέλει να ηττηθεί. Το κράτος έχει τη βεβαιότητα ότι μέσα από τη συντριβή και την εξαίρεση θα κεφαλαιοποιήσει και εκλογικά και κομματικά και φυσικά θα διευρύνει "νομιμοποιώντας" την κυριαρχία του στην κοινωνία.

Απέναντι στην απεργία πείνας οι διαφοροποιήσεις του κράτους είναι συγκεκριμένες και σε συνέπεια με το ποινικό δίκαιο του εχθρού η εφαρμογή του οποίου είναι σε εξέλιξη.

α. Την αντιμετώπιση και τη διαχείριση της απεργίας πείνας την αναλαμβάνει η γενική γραμματεία αντεγκληματικής πολιτικής ή η γενική διεύθυνση αντεγκληματικής και σωφρονιστικής πολιτικής μαζί με κομματικό εισαγγελέα

β. Αυτοί επιβάλλουν και επιβλέπουν το Ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό και ο απεργός πείνας εισέρχεται από την αρχή σε ένα άξενο και εχθρικό περιβάλλον.

Το υπουργείο δημόσιας τάξης από την άλλη μεριά ελέγχει, ακούει τηλέφωνα, απαγορεύει, καταστέλλει και αποθαρρύνει τις ανοιχτές συγκεντρώσεις πορείες συναυλίες. Το κίνημα αλληλεγγύης όσο

ορατό και αν γίνει βρίσκεται αντιμέτωπο με μια κυνική αντιδημοκρατική κρατική εχθρότητα παρόλη τη πολύμορφη δράση του.

Αυτοί είναι οι λόγοι όπου το βάρος της απεργίας δεν πέφτει στο κίνημα αλληλεγγύης αλλά στον ίδιο τον απεργό πείνας. Αυτό ακριβώς έχει αλλάξει σε σχέση με παλιότερα. Δεν είναι το κερασάκι- η ατομική ευθύνη ή το δεν υπάρχει κοινωνία παρά μόνο άτομα- αλλά η εξατομικευμένη καταστολή και η διάλυση των συλλογικών δεσμών της αλληλεγγύης. Αλλά πάνω από όλα το κτύπημα του κινήματος σε όλα τα επίπεδα και η “διαπραγματευτική” απαξίωσή του και τελικά η εξαίρεσή του από τα δικαιώματα που ισχύουν για όλους τους άλλους. Με αυτό τον τρόπο η πλάστιγγα έγειρε στις πλάτες του απεργού πείνας και όπως ήταν επόμενο κανένας, κανένας μας δεν ήθελε να πεθάνει.

Ένας είναι ο λόγος που τα γράφουμε αυτά. Να μην γίνει η εξαίρεση κανόνας και λύση θα βρούμε και σύντομα μάλιστα απέναντι στην κυβέρνηση και στο κράτος, την υγεία μας να έχουμε και εμείς και ο Μιχαηλίδης.

Υ.Γ1 Με δεδομένο ότι στη χώρα που ζούμε καμιά συλλογικότητα καμιά οργάνωση και κανένας φίλος ή σύντροφος δεν ενθάρρυνε ποτέ και κανέναν να κάνει απεργία πείνας αλλά αντιθέτως στο ακουστικό του ακούγονταν το όχι φίλε, κάνε υπομονή, να ετοιμάσουμε την επόμενη αίτηση, δεν είναι οι συνθήκες κατάλληλες κλπ. το κείμενο δεν απευθύνεται σε καμιά συλλογικότητα και σε κανένα φίλο παρά μόνο σε όλους όσους μπορεί να τους συναντήσει η απελπισία της κρατικής καταστολής σήμερα σε ανάλογες περιπτώσεις. Και για έναν άλλο λόγο το ξαναλέμε: Να μη γίνει η εξαίρεση κανόνας

Υ.Γ. Καλώς σταμάτησε ο Μιχαηλίδης την απεργία σχεδόν αμέσως μετά την απόφαση του συμβουλίου και γιατί έχει την οργάνωση της αντεπίθεσης στη χρονικότητά του πλέον και γιατί δεν πρόλαβε κανένας υπουργός να το παίξει ευαίσθητος και να ενσωματώσει η κυβέρνηση αυτή την ευαισθησία πράγμα το οποίο δεν θα μας στεναχωρούσε αλλά...δεν ήταν και σίγουρο. Ας έχουν αυτό το πρόσωπο του αγριανθρωπισμού να τους θυμόμαστε όταν έρθει η ώρα.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ 2 Η Ρώσικη σαλάτα (ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας και άλλα υλικά...)

Νώντας Σκυφτούλης

Ο θεός δημιούργησε τον κόσμο και η Αριστερά την Ρωσία στην οποία προσέδωσε μεταφυσικές και υπερφυσικές διαστάσεις ανώτερες ακόμη και από τις θρησκευτικές προσλήψεις. Ό,τι γίνεται στη Ρωσία είναι το καλό και ότι γίνεται εκτός Ρωσίας είναι το κακό. Μετά την κατάρρευση της Σ.Ε αποσύρθηκαν όλα τα επιχειρήματα για να επανέλθουν πρόσφατα σαν προβολή και αναπαράσταση ενός τραυματισμένου συλλογικού εγώ.

Η εισβολή του Ρώσικου στρατού εκτόξευσε την σύγχυση στις ιδεολογικές κατασκευές της Αριστεράς . Με βάση τον "αντιιμπεριαλισμό" και με κυμαινόμενα ποσοστά από "ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα" , "αντικαπιταλισμό" και "αντιφασισμό" και ότι άλλο περίσσεψε από το δισάκι, δημιούργησαν μια ρώσικη σαλάτα που κανείς δεν δοκιμάζει. Σαν παραδοσιακοί υπερασπιστές του Ρώσικου κράτους βλέπουν το ρόλο τους να εκμηδενίζεται και να αναλαμβάνεται αποκλειστικά από την άκρα δεξιά. Και εδώ στην Ελλάδα είναι ο προφητικός χιλιασμός (βυζαντινισμός, ξανθό γένος κ.λπ.) που έχει αναλάβει αυτό το ρόλο διαμέσου των πολιτικών του εκπροσώπων αλλά και της θρησκοληπτικής πλειοψηφίας του κάθε γέροντα μοναχού συμπεριλαμβανομένων και των απίθανων Ελλήνων γεωπολιτικών.

Πάντως τόσο ο προφητικός χιλιασμός όσο και ο "αντιιμπεριαλισμός" – τους οποίους βλέπουμε μαζί σε πολλές εκδηλώσεις, Μακεδονικό κλπ.- κατέστησαν το Ρώσικο κράτος δημοφιλές στην χώρα.

"Όσο στην εξουσία είναι ο Πούτιν ακόμη και η έρημος Σαχάρα θα

κάνει αίτηση να μπει στο NATO” απάντησα σε ένα φίλο που κατέγραφε τις απογοητεύσεις του για την αίτηση της Σουηδίας. “Μπά, μου απάντησε δεν είναι η Σουηδία και η Φιλανδία αλλά το NATO και οι Αμερικάνοι από πίσω”. Είμαι σίγουρος ότι αυτό θα μού απαντούσε το 80% των ανθρώπων που ζουν σε αυτή εδώ τη χώρα αφαιρώντας τελείως από οποιαδήποτε ευθύνη ή δυνατότητα επιλογής από το Σουηδικό και Φιλανδικό κράτος. Ταυτόχρονα “αθώες” και οι αντίστοιχες κοινωνίες όπου η συναίνεση συμμετοχής στο στρατοκρατικό NATO μετά τις 24 Φλεβάρη υπερβαίνει το 80% συμπεριλαμβανομένων όλων των πολιτικών δυνάμεων αριστερών, δεξιών, ακόμη και ακροδεξιών όπου λόγω κοινής γνώμης είπαν και αυτοί οι τελευταίοι το ναι. Με εξαίρεση τις αντιεξουσιαστικές ομάδες και αυτές επειδή είναι αντιεξουσιαστικές που ούτως ή άλλως θα ήταν ενάντια σε στρατιωτικούς συνασπισμούς.

Η ίδια εξήγηση θα δινόταν και για Εσθονία Λιθουανία Λετονία που στριμώχνονταν στους διαδρόμους του Βορειοατλαντικού συμφώνου χρόνια πριν ενταχθούν το 2004 στο NATO.

Αλλά και την ίδια απάντηση φυσικά θα παίρναμε και για το Ελληνικό πραξικόπημα αλλά και για την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο για να μιλήσουμε για τα καθ’ ημάς. Οι Αμερικάνοι και το NATO είναι από πίσω που σημαίνει ότι το ελληνικό χουντικό κράτος της εποχής είναι ένα αθώο όργανο. Ευτυχώς αυτή η “αντιιμπεριαλιστική” κουλτούρα δεν ήταν διαδεδομένη στους δικαστικούς κύκλους με αποτέλεσμα οι “μπροστινοί” ο Ιωαννίδης με την παρέα του να τελειώσουν στις φυλακές.

Αυτός είναι ο παραδοσιακός “αντιιμπεριαλισμός”. Η Αριστερά επιλέγει λοιπόν τη φενακισμένη ιδεολογία του επιλεκτικού “αντιιμπεριαλισμού” που οδηγεί σε μια γεωπολιτική μεταφυσική, καθυποταγής της πραγματικότητας για μια αριστερή ομιχλώδη ηγεμονία. Μόνο που σήμερα την ηγεμονία και σε αυτό το ρεύμα την έχει η ακροδεξιά.

Αντιιμπεριαλιστικοί αγώνες αλλά και αντιαποικιακοί ασφαλώς υπήρξαν ιδιαίτερα μετά το τέλος Β.π.π και πάνω σε αυτούς η

Αριστερά οικοδόμησε μια νέα στρατηγική και τακτική μετατρέποντας τον αντιιμπεριαλισμό σε ιδεολογία και με αυτή την αφαίρεση θεμελίωσε την πολιτική των συμμαχιών μέχρι σήμερα. Με αυτό τον τρόπο κολάκευσε τον εθνικισμό αλλά και τις τοπικές ελίτ και είναι αλήθεια πέτυχε την ευρεία νομιμοποίησή της αλλά και την ενσωμάτωσή της στο σύστημα. Ακόμη και αυτή η αντικαπιταλιστική ρητορική που υιοθέτησε τις τελευταίες δεκαετίες δεν μπορεί να αλλάξει πλέον το “αντιιμπεριαλιστικό” DNA που είναι καλά ριζωμένο στον κόσμο της Αριστεράς.

Πρόκειται λοιπόν για την “αντιιμπεριαλιστική” στρατηγική μια ιδεολογική κατασκευή αριστερής συνωμοσιολογίας η οποία χρησιμοποιείται, εκτός της αναζήτησης συμμαχιών και σαν παράγοντας αθώωσης ή ενοχοποίησης πολεμικών συγκρούσεων κατά το δοκούν. Δεν μιλάμε φυσικά για τους αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες που διεξάγονται και θα διεξάγονται στο πεδίο όπως καλή ώρα στην Ουκρανία αλλά για την ιδεολογική κατασκευή εκτός πεδίου.

Το ΚΚΕ και οι άλλοι, όλοι οι άλλοι.

Ο μεγάλος παραγωγός αυτής της ιδεολογίας είναι δικαιωματικά το ΚΚΕ και οι άλλοι μηδενός εξαιρουμένου απλώς τα αντιγράφουν. Σήμερα ιδιαίτερα το κόμμα αυτό μιας και έχει “αποσυρθεί” από τη δημόσιο χώρο είναι το μόνο αριστερό κόμμα που παράγει ιδεολογική πολιτική και αυτό επιβεβαιώνει την “παραγωγική” του δύναμη και την μεγάλη επιδραστικότητα σε όλα τα πολιτικά ρεύματα ακόμη και σήμερα.

Μόνο που το ΚΚΕ άφησε πάλι έκθετους τόσο τους αντιγραφείς του, όσο όμως και οπαδούς του που δεν αντιλήφθηκαν την μεγάλη ιδεολογική αλλαγή που θεμελιώθηκε από την Αλέκα και εξακολουθεί να ισχύει.

Χαρακτήρισε τον πόλεμο της Ουκρανίας ιμπεριαλιστικό και επανασυνδέθηκε με το νήμα της θέσης των μπολσεβίκων και άλλων διεθνιστών τις παραμονές του Α΄π.π. Αυτή η θέση του “ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα” του πολέμου δεν οδηγεί στην

συμμετοχή στο πόλεμο ούτε επιθετικά ούτε αμυντικά ούτε σε συμμαχίες ούτε στον “αντιιμπεριαλισμό” αλλά στην δημιουργία όρων εμφυλίου για την κατάληψη της εξουσίας. (μια θέση κατάλληλη για τους Ρώσους συντρόφους σήμερα). Ο “ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας” δεν επιδέχεται ούτε “αντιιμπεριαλιστικό” αγώνα ούτε αμυντικό, βρίσκεται τον αντίποδα του μεταγενέστερου “αντιιμπεριαλισμού” και αυτό οι κάπως μνημένοι στην λενινιστική τακτική το γνωρίζουν. Αυτό, ισχύει για όλους; όχι εξαιρείται η Σερβία λέει ο Λένιν που δέχθηκε την εισβολή της Αυστροουγγαρίας. Για να ήταν απόλυτα συνεπής με την λενινιστική γραμμή το ΚΚΕ θα έπρεπε να εξαιρέσει και εδώ την Ουκρανία. Τότε δεν θάχε κανείς να του προσάψει το παραμικρό και θα άφηνε μια ακόμη συννεφιά σκόνης πίσω στους ερασιτέχνες αντιγραφείς του

Στην προκειμένη περίπτωση της Ουκρανίας ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του πολέμου δεν επιτρέπει την αντίσταση στην εισβολή αλλά το ΚΚΕ διατηρεί και τον “αντιιμπεριαλισμό” για την Ελλάδα και με αυτό τον τρόπο παίρνει θέση στον πόλεμο. Διγλωσσία ναι, αλλά είναι η λενινιστική διγλωσσία που διατρέχει τον λενινισμό σε όλη τη διαδρομή του, καθεστωτική ή μη.

Αν τώρα στη θέση των Ρώσων ήταν οι Αμερικάνοι τα πράγματα ασφαλώς θα ήταν πιο εύκολα για την Αριστερά αλλά πλέον τίποτα δε θα είναι εύκολο όσο επιμένει στα παραδοσιακά αφηγήματα του κρατικού καπιταλισμού.

Το κράτος για να δώσουμε ένα από τους πολλούς ορισμούς που έχουμε για υτό και αφορά την δομή του, είναι εκτός των άλλων η οργάνωση του πολέμου για τον οποίο προετοιμάζεται και είναι πάντοτε σε μια διαρκή κατάσταση αναμονής. Οι “συμμαχίες”, του κράτους η συμμετοχή του σε στρατιωτικούς συνασπισμούς οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στην επιλογή των εσωτερικών δομών κυριαρχίας, κοινωνικών πολιτικών και ταξικών συσχετισμών και σε αυτές τις δομές οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά η φύση και ο χαρακτήρας του κρατικού καθεστώτος. Το σχεδόν αποκλειστικά είναι γιατί υπάρχουν άλλοι δύο παράγοντες που

συναινούν και φροντίζει πάλι το ίδιο κράτος να συναινέσουν. Είναι ο εξωτερικός παράγοντας αλλά και ο εσωτερικός δηλ η ίδια η κοινωνία από την οποία αντλεί και επιδιώκει, ιδιαίτερα το σύγχρονο κράτος να αντλεί συναίνεση. Με ποιον θα συμμαχήσει ένα κράτος η για να το πούμε καλύτερα σε ποιο κυρίαρχο στρατιωτικό συνασπισμό θα ενταχθεί θα το επιλέξει αυτό το ίδιο με βάση τις επιλογές που οφείλονται σε συγκεκριμένους ιστορικούς και πολιτικούς λόγους. Αλλά μπορεί η Αριστερά να υιοθετήσει αυτή τη θέση όταν θεωρεί το κράτος μέσον για μια απελευθερωτική κοινωνία και που έφτασε σε μια λατρευτική σχέση με τον κρατισμό?

Όπως και νάχουν τα πράγματα η Αντίσταση στον πόλεμο είναι αντίσταση στο κράτος. Η αντίσταση δεν είναι ιδεολογία αλλά συμμετοχή στον αισθητό κόσμο που αποκαθιστά την επιβίωση την αξιοπρέπεια την ίδια τη ζωή. Στην Ουκρανία σήμερα ο Ρώσικος στρατός προσπαθεί να επιβάλλει διαμέσου του πολέμου την πλήρη υποταγή στην προοπτική διεύρυνσης της κυριαρχίας του. Μέσα στη ρευστότητα που παράγει ο πόλεμος η ανάγκη για Αντίσταση μετατρέπεται σε φυσική και πολιτική συνθήκη και αυτοδικαίως οι αυτόνομοι, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές από Ουκρανία και Λευκορωσία, ανταποκρίθηκαν και δημιούργησαν ένοπλες και πολιτικές συλλογικότητες αλληλεγγύης και αντίστασης. Αυτοί έχουν και ένα λόγο παραπάνω από όλους, λόγο που βρίσκεται στη ίδια την ιστορία τους. **Αντίσταση λοιπόν στην Ουκρανία σήμερα για μια Ουκρανία χωρίς αφεντικά αύριο.**

**Νώντας Σκυφτούλης –
Αντιπολεμικός ρεαλισμός 1**

Νώντας Σκυφτούλης

Στρατιωτική βία, βομβαρδισμοί νεκροί στρατιώτες και άμαχοι με τα συνακόλουθα, βιασμοί, πτώματα σκορπισμένα στο δρόμο, προσφυγιά καταφύγια τρόμος αλλά και λεηλασία οικοσκευών για να μη μείνει καμιά αμφιβολία για τους φορείς αυτής της βαρβαρότητας. Αυτός είναι γενικά ο **ρεαλισμός του πολέμου** και κατά συνέπεια και του πολέμου που διεξάγεται με την εισβολή του Ρώσικου στρατού στην Ουκρανία.

Ο αντιπολεμικός ρεαλισμός όμως δεν έχει όχι μόνο παρουσιασθεί αλλά ούτε καν διατυπωθεί. Αδιάψευστος μάρτυρας η σιγή νεκροταφείου που επικρατεί σε αυτή εδώ τη χώρα αλλά και σε άλλες, μαζί και η αμηχανία ακόμη και των παραδοσιακών “ειρηνόφιλων” και πασιφιστών μπροστά σε αυτή τη βαρβαρότητα. Ουδέποτε έχει εμφανιστεί στα μέρη μας ο αντιπολεμικός ρεαλισμός και τώρα που απουσιάζουν από την στρατιωτική πρωτοβουλία αυτού του πολέμου οι Αμερικάνοι απογυμνώνεται κάθε αντιπολεμικό ή πασιφιστικό πρόσχημα. Έτσι οι περισσότερες καταγγελίες του πολέμου που δημοσιοποιούνται είναι αντιγραφές η μία από την άλλη και εξαντλούνται σε μια γεωπολιτική κοινοτοπία που δικαιολογούν τον πόλεμο.

Φυσικά ο αντιπολεμικός ρεαλισμός δεν είναι εύκολος μιας και απαιτεί ένα ολόκληρο μπαγκράουντ πολιτικό, πολιτισμικό και αισθητικό, δηλαδή μια ολόκληρη κοινωνία που δεν υπάρχει ή για να μιλήσουμε αισιόδοξα που δεν έχει αναδυθεί ακόμη. Με τις υπάρχουσες πολιτικές ομάδες-κόμματα όλων ανεξαιρέτως των τάσεων μηδενός εξαιρουμένου αλλά και την υπάρχουσα κινηματική κουλτούρα και το κόσμο που συγκροτείται γύρω τους, περισσότερο νομιμοποιείται ο πόλεμος παρά ο αντιπόλεμος.

Να τους πει κάποιος καλύτερα να μην βγάζουν κόν ανακοινώσεις για να μην καρφώνονται δεν μπορεί, αλλά μπορεί να φέρει παραδείγματα από το παρελθόν μας και σταματήσουν να ασχολούνται με το πόλεμο στην Ουκρανία όπως τον ονομάζουν.

Αυτό θα κάνουμε εδώ σε μια προσπάθεια να προσεγγίσουμε τον αντιπολεμικό ρεαλισμό. Για να γίνουμε πιο σαφείς θα το κάνουμε με ονοματεπώνυμα κι όποιος κατάλαβε, κατάλαβε:

Ντέιβιντ Ντέλλινγκερ. Ένας τύπος με ρεπουμπλικάνικο στύλ. Θα τον δείτε με κουστούμι και γραβάτα ανάμεσα στα φρικιά Τζέρι Ρούμπιν και Άμπι Χόφμαν. Όσο πιστός ήταν στο ντύσιμό του άλλο τόσο και ακόμη πιο πολύ ήταν στις ιδέες του. Περισσότερο από όλους; Ναι, ναι, περισσότερο από όλους.

Πήγε στο Βερολίνο και είδε με τα μάτια του τον ναζισμό και απο εκεί κατευθύνει στην Ισπανία του 36. Φυσικά πήρε μέρος στον εμφύλιο και αντιμετώπισε πρώτος-πρώτος τον ναζισμό τον φασισμό και τον Φράνκο. Τα είδε όλα και τα επόμενα όλα τα θεωρούσε υποδεέστερα. Είπε όχι στον Αμερικάνικο στρατό και με τη φράση “δεν θα πολεμήσω για την General Motors έστω και αν απέναντι είναι ο Χίτλερ” έγινε ο πρώτος αντιρρησίας συνείδησης και πέρασε τον πόλεμο στη φυλακή. Το 51 παίρνει το ποδήλατο από Παρίσι στη Μόσχα για μείωση των εξοπλισμών και φτάνει μέχρι τη Σοβιετική ζώνη στη Βιέννη και με αυτή την τροχιά εμπνέει όλες μεταγενέστερες πορείες ειρήνης. Ο Ντέιβιντ είχε ένα ραντεβού κλείσει και ήθελε να ήταν έτοιμος γι αυτό. Συμμετείχε στο αντιπολεμικό κίνημα στο κίνημα ενάντια στις διακρίσεις. Πέτυχε πολλά αυτός ο ακούραστος πολέμιος του πολέμου. Τελικά τα κατάφερε και ήταν εντάξει στο ραντεβού του πανέτοιμος με καινούργιο κουστούμι και γραβάτα όπως πάνε οι κύριοι του

εαυτού τους στα ραντεβού. Ήταν από νωρίς 28η Αυγούστου 1968, στο International Amphitheatre στο Συνέδριο των Δημοκρατικών στο Σικάγο. Και στην δίκη των 7 (8- Μπόμπι Σίλ=7) του Σικάγο παρόν.

Τζέρι Ρούμπιν. Έγραψε το **DO IT** (διαβάστε το) το 1970 και εδώ ο Χρήστος Κωνσταντινίδης το έβγαλε το 80. Μικρή η διαφορά για τότε. Ο Χρήστος μαζί με την επιμέλεια του Νίκου Μπαλή που και οι δύο ήταν κανονικοί Αναρχικοί και το έβγαλαν όχι για μας-είχαμε ήδη μπει στο κλίμα, αλλά για να καταγραφεί το αντιπολεμικό βίωμα σε μια εποχή που το ΚΚΕ είχε γεμίσει τις γειτονιές με επιτροπές ειρήνης!!! προκειμένου να γίνει η Σοβιετική Ένωση πρώτη πυρηνική δύναμη πράγμα το οποίο και έγινε. Που να ήξεραν ο Χρήστος και ο Νίκος ότι σήμερα θα ήταν χρήσιμο στους αναρχικούς που αντιγράφουν τις προκηρύξεις των αριστεριστών χωρίς να ντρέπονται. Ευτυχώς πέθαναν νωρίς και άφησαν σε μας τα εγκεφαλικά.

Λοιπόν αυτός ο τύπος ο Τζέρι ψάχτηκε ότι έψαχναν άλλοι μετά από 20 χρόνια. Από τα Κιμπούτς κατευθείαν στους δρόμους των αμερικάνικων μητροπόλεων. Από τις αρχές μέχρι το τέλος του 60 για τους μαύρους και για το Βιετνάμ. Επιτροπές ημέρας Βιετνάμ και Μαύρη δύναμη. Ο Ρουμπιν και η παρέα του πήγαν παντού και έκαναν τα πάντα. Με το κόμμα ασφαλώς το διάσημο ΥΙΡ χαχαχα

εξού και YIPPIES. Αντιπολεμικές πορείες , τείχος μπροστά σε στρατιωτικά τραίνα, σε φορητά με ναπάλμ. Και στο Πεντάγωνο απέξω διαδήλωσαν εκεί και ο Γκίνσπεργκ να απαγγέλει τα δικά του. Και όταν έβαλε υποψήφιος για δήμαρχος στο Μπέρκλεϋ πήρε 20% σε μια συμμετοχή τρυκ για να καταλάβουν όλοι ότι δεν ήταν μόνοι και έρμοι. Τα γράφει στο βιβλίο, αν το βρείτε διαβάστε το. Πολλοί θα ντραπείτε αλλά δεν πειράζει η μισή δική μου.

Ο Τζέρι ήταν στο ραντεβού συνεπέστατος. Νωρίς και αυτός στις 28 Αυγούστου στο Συνέδριο του Δημοκρατικού κόμματος με τον Πήγασο τον υποψήφιο. Και φυσικά ένα χρόνο μετά παρόν στην δίκη των 7 του Σικάγο μαζί με τον θεό Ντέλλινγκερ.

Αμπι Χόφμαν. Κολλητός με τον Ρούμπιν και ίδιες διαδρομές. Αντί για τα Κιμπούτς σε κοινότητες-κομμούνες στην Αμερική και μετά στους YIPPIES και στον καθημερινό βιωματικό αντιπολεμικό αγώνα. Ήταν παντού και στο Πεντάγωνο και στο Συνέδριο και σε όλες τις δράσεις αλλά και στη δίκη των 7 όπου και πρωταγωνίστησε. Ήταν άλλος τύπος αυτός. **Η επανάσταση για την κάβλα της.** Το έβγαλε και αυτό ο Χρήστος αλλά πολλοί δεν ήξεραν να το διαβάζουν για να μην πω και ο ίδιος ο Χρήστος. Καλύτερα θάταν για ανάγνωσμα η βίβλος των ηδονών του Βάνεγκεμ πιο straight φάση. Για τότε μιλάω γιατί τώρα είναι εκτός θέματος, Λούκατς Βέμπερ άντε και Αγκάμπεν και πολύ είναι για σήμερα. Οι όσοι άλλοι, το Προς τους νέους, πιο χρήσιμο είναι από όλα, αλήθεια το λέω.

Ο Χόφμαν συνέχισε ανάμεσα στο lcd και στη πολιτική δράση δίπλα σε όλους ακόμη και στους Σαντινίστας και πάντα ενάντια στη CIA με συνεχείς διώξεις μέχρι που την έκανε. Τι άλλο να κάνει βλέποντας την πτώση της άλλης Αμερικής. Είχε γεννηθεί ορφανός από Αμερική και ήταν σε άλλο έθνος όπως οι Σιού. Τα είχε πει εξάλλου στο δικαστήριο το 1968.

Γρηγόρης Λαμπράκης. Ο δικός μας “ρεπουμπλικάνος” τον οποίο αναφέρουμε όχι μόνο επειδή έπεσε στο δρόμο από το δωσιλογικό παρεάκι του φόν Γιοσμά αλλά επειδή έπιασε από νωρίς το νήμα της υπόθεσης του αντιπολεμικού ρεαλισμού. Μεγάλο RESPECT στον Λαμπράκη συντρόφια. Χωρίς καμία αριστερή κουλτούρα ο Γρηγόρης από τα τέλη του 50 συνδέθηκε με τον Βρετανό Μπερνάρντ Ράσελ και το κίνημα ειρήνης και αφοπλισμού. Ενώ συμμετείχε από το 61 στις παγκόσμιες συσκέψεις για την ειρήνη και τον αφοπλισμό. Συνδέθηκε με το παραδοσιακά μεγάλο αγγλικό κίνημα ειρήνης και μάλιστα συμμετείχε στις πορείες ειρήνης στη Βρετανία τις οποίες μετέφερε εδώ με μεγάλη πολιτική επιτυχία. Είναι γνωστός ο Μαραθώνιος που διοργανώθηκε από την επιτροπή νέων του Μπέρναρντ Ράσελ και άλλα άτομα και προσωπικότητες που ξεπερνούσαν τα όρια της ΕΔΑ ενός ούτως ή άλλως ανοικτού δημοκρατικού κόμματος που έβρισκαν καταφύγιο δημοκράτες άνθρωποι όλων των παρατάξεων μιας και είχαν να αντιμετωπίσουν ένα συμμοριακό κράτος. Η δολοφονία του στέρησε την προοπτική του κινήματος αυτού από την αγνότητα και την αθωότητα των επόμενων εγχειρημάτων. Ο Γρηγόρης ήταν του '60 ευγενής και αναστάτωσε τον κόσμο.

Αυτά. Περισσότερα θα πούμε στο επόμενο **ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ 2** για να μην κουράζουμε και για να μην φλυαρώντας ακυρώνουμε την ουσία των πραγμάτων.

Συνέντευξη με τον Πάνο Βλάχο για την παράσταση “Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού” (Video)

Η **Βαβυλωνία** πήρε συνέντευξη από τον Πάνο Βλάχο, πρωταγωνιστή της παράστασης «**Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού**». Ο **Γιώργος Μπακάλης** και ο **Γιώργος Καραθανάσης** συνομίλησαν με τον ηθοποιό για την αστυνομική βία και την κρατική θανατοπολιτική, όπως αυτή ασκείται στην περίπτωση του Πινέλι, του Σαμπάνη, του Ζακ.

Στέκονται για λίγο στο ρόλο του γελωτοποιού ως φορέα κριτικής στην εξουσία. Ένα γελωτοποιό που στη συγκεκριμένη παράσταση δεν εξαντλείται σ' αυτή την κριτική, αλλά αναγγέλλει και τους νέους όρους της κριτικής αυτής, ξεφεύγοντας από τα παραδοσιακά αφηγήματα, με αναφορές στο Μάρκος και τους Ζαπατίστας. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Πρόκειται για ένα θεατρικό που παρόλο που παίζεται εδώ και τόσες δεκαετίες και είναι γραμμένο σε μια άλλη εποχή, η τωρινή διασκευή του καταφέρνει να ενσωματώσει μια κριτική και σε ένα άλλο πλέγμα εξουσιών πέραν του διπόλου μπάτσος-αναρχικός. Βλέπουμε αναφορές σ' ένα σύνολο επικαιροποιημένων ζητημάτων όπως η πατριαρχία, η τοξική αρρενωπότητα και ο σεξισμός, πεδία που δε συνηθίζεται να θίγονται.

Προβληματίζονται αμφότεροι για το ποιος μπορεί να είναι ο σκοπός ενός τόσο κλασικού έργου στις μέρες μας, αλλά και η προτεραιότητα της τέχνης συνολικότερα. Αναρωτιούνται δηλαδή για το αν η ανάδειξη ενός γεγονότος καθαυτό, η ορατότητα για παράδειγμα της οποιασδήποτε κρατικής αυθαιρεσίας ή αν στην εποχή της διάχυσης της πληροφορίας σκοπός του έργου τέχνης

είναι περισσότερο να μας δώσει την έμπνευση να αναμετρηθούμε επιτέλους με τέτοιες παθογένειες.

Την πετυχημένη παράσταση σκηνοθετεί ο Γιάννης Κακλέας, ενώ το θίασο συμπληρώνουν ο Θοδωρής Σκυφτούλης, ο Φοίβος Ριμένας, η Ιφιγένεια Αστεριάδη, ο Κωνσταντίνος Μαγκλάρας, Στέλιος Πέτσος ενώ ζωντανά επί σκηνής παίζει κιθάρα ο Βάιος Πράπα

Το Video της συνέντευξης ΕΔΩ

Για τον αντιφασισμό απαραίτητη προϋπόθεση είναι ο αντιφασισμός

του Νώντα Σκυφτούλη

Αν και τα πράγματα έχουν πάρει το δρόμο τους ωστόσο καλό είναι να ακούγονται και οι διαφωνίες μας οι οποίες είναι και ιστορικές και συγκαιρινές. (Μιά κριτική και συνοπτική προσέγγιση για τις αστοχίες στη Σταυρούπολη).

Η στρατηγική της Αριστεράς απέναντι στο φασιστικό φαινόμενο από την εμφάνισή του μέχρι σήμερα υπήρξε μία και αυτή είναι η άσκηση πίεσης στο κράτος προκειμένου να αναλάβει δράση με τα δέοντα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπισθεί αυτή την απειλή. Αν αυτή η στρατηγική πριν τον πόλεμο υπήρξε ολέθρια και έστρωσε το χαλί του θριάμβου στον φασισμό μετά τον βΠΠ απεδείχθη αρκούντως αποτελεσματική σε όλα τα πεδία και είναι ένας λόγος να τη συνεχίσει. Ο άλλος λόγος είναι ότι ουδέποτε μπήκε στον κόπο να αναλύσει το φαινόμενο του φασισμού και αυτό όχι γιατί δεν είχε ικανούς ανθρώπους να το κάνουν αλλά γιατί ο

μαρξιστικός ιστορικός υλισμός το είχε εξηγήσει πριν καν εμφανιστεί. Έτσι μέσα από τις ταξικές απλουστεύσεις του ιστορικού υλισμού και τα χονδροειδή ιδεολογήματα που οδηγούσαν σε πολιτικές θολούρες σε επίπεδο συμμαχιών και τακτικών δημιουργούσε μια σύγχυση υπερβαίνοντας τα όσα διαδραματίζονταν στον αισθητό κόσμο με τα τάγματα εφόδου να προετοιμάζουν την προέλαση τους. Ταυτόχρονα εμπόδισε τον αντιφασιστικό διαφωτισμό και εξακολουθεί να τον εμποδίζει μέχρι σήμερα. Έχοντας ορίσει το φασισμό σαν αυτό που ήθελε η ίδια η αριστερά να είναι ο φασισμός υπονόμωσε κάθε προσπάθεια αντιφασιστικής κουλτούρας. Έτσι το εθνοκράτος(εθνικισμός) ο ρατσισμός(κρατική κατάσταση εξαίρεσης) ο αντισημιτισμός η βία και η θανατοπολιτική τα βασικά θεμέλια του φασισμού είναι ένα άγνωστο πεδίο κριτικής για την αριστερά πριν και μετά τον πόλεμο και σίγουρα δεν υπάρχουν καν στην γενικότερη κουλτούρα της κριτικής της. Ήρθε και η δεκαετία του σαράντα όπου έθαψε κάθε προσδοκία κριτικής στα φασιστικά ιδεολογήματα αφού ο φασισμός μπήκε παντού και ο αντικατοχικός και αντικατακτητικός αγώνας ήταν πλέον προαιρεότητα. Τα βασικά λοιπόν ιδεολογήματα του φασισμού έμειναν άθικτα μέχρι σήμερα.

Ένα βασικό σημείο ως πούμε πάνω στον τρόπο πραγματοποίησης των σκοπών είναι η βία που χρησιμοποιείται σαν πολιτικό εργαλείο. Για το φασισμό είναι πρωτογενής συνθήκη διότι αρχίζει και τελειώνει με αυτήν. Πρώτα γεννήθηκαν τα freikorps μετά κατασκευάστηκαν τα φασιστικά κόμματα για να ολοκληρώσουν πάλι με τον πόλεμο και το Άουσβιτς. Γι' αυτό η φασιστική βία είναι ωμή και άμεση και αποτελεί το οξυγόνο τους και είναι αυτή που έδωσε νόημα στην Αντίδραση το 1918 στη Γερμανία για να καθιερωθεί μόνιμα και σταθερά. Όταν ο Τέλμαν και οι Σοσιαλδημοκράτες δημιούργησαν τις πολιτοφυλακές ήταν για να αμυνθούν και όχι να προξενήσουν εμφύλιο-πράγμα που θα είχε αποτρέψει πολλά πράγματα- αλλά τα τάγματα εφόδου ήδη αριθμούσαν μερικά εκατομμύρια και ήταν πλέον αργά.

Η επανάσταση και ο κομμουνισμός εμφανίστηκαν σε πρώτο χρόνο και διεκδίκησαν την εξουσία και στις κατάλληλες συνθήκες την

κατέκτησαν επικρατώντας και στο πεδίο του εμφυλίου πολέμου. Η αντίδραση και ο φασισμός εμφανίζονται σε δεύτερο χρόνο για να εμποδίσουν και να συντρίψουν κάθε πολιτική αντικαθεστωτική δραστηριότητα. Ο φασισμός μελέτησε πολύ βαθιά τον κομμουνισμό υπέκλεψε όχι μόνο αρκετά ιδεολογικά προτάγματα αλλά πολλά πράγματα από την τακτική. Και η ιστορία πλούσια σε συμπεράσματα που στην στην προκειμένη περίπτωση απέδειξε ότι ο φασισμός έκανε περίπατο τόσο θριαμβευτικό που η εξόντωση του κομμουνισμού να θεωρείται πρόσχημα μιας και τον κατέστειλε σε ελάχιστο χρόνο για να του μείνει απεριόριστος χρόνος για τα Άουσβιτς και για τον επεκτατικό πόλεμο καταστρέφοντας τον κόσμο. Ακόμη και σήμερα ο νεοφασισμός κατέχει το προνόμιο του αιφνιδιασμού και αυτό λόγω της ελλειμματική αριστερής μαρξιστικής αφαίρεση που μένει σταθερή και αμετάβλητη για όλες τις ερμηνείες του αισθητού κόσμου απο καταβολής κόσμου. Για παράδειγμα το μακεδονικό καθώς και το αντιεμβολιαστικό δύο στερεότυπα που παράγουν φασισμού η αριστερά όχι μόνο δεν τα απάντησε ευθυτενώς αλλά ρωγματώθηκε η ίδια από αυτά όπως έπαθε και με τα στερεότυπα του αντισημιτισμού και του ρατσισμού παλαιότερα χωρίς να τα έχει επιλύσει ακόμη μέχρι σήμερα..

Άλλο αντιμετωπίζω τη φασιστική απειλή και άλλο αντιμετωπίζω τον ίδιο τον φασισμό

Η παρέμβαση των φοιτητών στη Σταυρούπολη είχε τις αντιφάσεις ή μάλλον τις ιστορικές ανεπάρκειες και τις αμφισημίες της αριστεράς ως προς τον αντιφασισμό. Ήταν μια δρομική παρέμβαση άμεσης δράσης φαινομενικά η οποία κατέληξε σε φιάσκο επαναλαμβανόμενο. Την κατάσταση έσωσε η άλλη τακτική η εκτός δρόμου η κοινοβουλευτική και η πίεση στο κράτος. Το αποτέλεσμα της παρέμβασης ήταν να πετύχει η πίεση προς το κράτος να ξαναλειτουργήσουν οι μηχανισμοί αντιμετώπισης του φασιστικού φαινομένου και αυτό δεν μας στενοχωρεί καθόλου. Αλλά απο την άλλη με την δρομική ήττα της παρέμβασης το αποτέλεσμα ήταν να ενθαρρυνθούν οι φασιστικές γκρούπες σε όλη τη χώρα με σύνθημα Σταυρούπολη παντού. Μια γνήσια αυτοκριτική είναι αναγκαία που σημαίνει ταυτόχρονα και αλλαγή στάσης απέναντι στο φασισμό στο

δρόμο. Παρόλο που η χρυσή αυγή είναι στη φυλακή και έχει διαλυθεί οργανωτικά δε σημαίνει ότι ο φασισμός έσβησε. Δε φτάνει με άλλα λόγια να βγάλει το κράτος εκτός νόμου τους φασίστες για να σβήσει ο φασισμός διότι αυτές οι **τακτικές δεν είναι αντιφασισμός αλλά αντιμετώπιση της απειλής του και όχι της ουσίας του**. Πέρασαν τόσα χρόνια ήρθαν τόσες ευκαιρίες και δυστυχώς ο φασισμός συνεχίζει να έρπεται χωρίς να τον ερμηνεύσουμε και να τον ορίσουμε προκειμένου να τον αποδιοργανώσουμε. Ας προσθέσουμε ότι σε κάθε αναζωπύρωση του φασισμού η αριστερή εξήγηση είναι η προσφιλής οικονομική κρίση η οποία άλλοτε ευθύνεται για την ριζοσπαστικοποίηση και άλλοτε για την συντηρητικοποίηση και αυτό έτσι το λένε χωρίς να το πολυπιστεύουν.

Φυσικά και εννοείται ότι τα δικαστήρια για φόνους ξυλοδαρμούς εμπρησμούς κοινωνικών κέντρων και άλλων παρόμοιων καταστάσεων όχι μόνο δεν μας αφήνουν αδιάφορους αλλά και συμμετόχους σε όλες αυτές τις διαδικασίες. Το πρόβλημα που συζητάμε εδώ είναι ο δρόμος και η εδαφικοποίηση και εκεί αν είμαστε άστοχοι μπορεί να φέρουν τα αντίθετα αποτελέσματα. Τέτοια άστοχη παρέμβαση ήταν και η Σταυρούπολη.

Τα ΕΠΑΛ αντιμετωπίζονται με τα ΕΠΑΛ

Αυτή τη στιγμή η χρυσή αυγή είναι τελειωμένη πολιτικά και κυρίως οργανωτικά. Αμέσως μετά την διάλυσή της και την φυλάκιση της ηγεσίας της άρχισαν να παράγονται νεοσύστατες ομάδες νέων νεοναζιστικού προσανατολισμού όσο αφορά την τακτική αλλά με πιο ραφιναρισμένα ιδεολογικά χαρακτηριστικά που να παράγουν λιγότερη παραδοσιακή ιδεολογία και περισσότερο εθνικισμό του αισθητού. Ήθελαν να αποφύγουν το εγκληματικό λάθος της χρυσής αυγής όπου με την παροιμιώδη ωμότητα διακήρυττε έργω λόγω την ιστορική της συνέχεια με τον χιτλερισμό και τα τάγματα εφόδου. Συσπειρώθηκαν σε ολιγομελείς ομάδες και μέσα απο ένα άτυπο δίκτυο επικοινωνίας παρέμβαιναν κυρίως στους τοίχους με συνθήματα αλλά οργάνωναν ανάλογα με τις δυνατότητες τους την “αυτοάμυνά” τους αλλά και τη δυνατότητα να επιτεθούν όπου και όταν τους παίρνει.

Ανθρωπολογικά είναι νέοι τελευταίων τάξεων του λυκείου επαλ που δεν θα γίνουν φοιτητές από υποβαθμισμένες συνοικίες της Αθήνας. Εκεί βρίσκεται και το όποιο υποκείμενό τους.

Τώρα όμως πρέπει να πούμε και μια αλήθεια. Ο χώρος των συγκεκριμένων σχολείων έχει ένα δικό του *modus vivendi* όπου τα ναρκωτικά για παράδειγμα είναι ενταγμένα σε αυτό τον τρόπο ζωής. Όταν λέμε ναρκωτικά δεν εννοούμε ασφαλώς το τσιγάρο αλλά πολύ σκληρότερα εξαιρουμένης της ηρωίνης. Το γράφουμε αυτό για να γνωρίζουμε ότι όταν πάμε έξω από σχολείο δεν θα βρούμε τίποτα μαθητούδια άμαθα αλλά αποφασισμένα άτομα. Οι μαθητές των γενικών λυκείων θα έχουν τις εμπειρίες τους από τους αντίστοιχους των τεχνικών που οι γονείς τους ανησυχούσαν μη τυχόν και συνορεύουν τα σχολεία. Αντιλαμβάνεστε ότι αντιφασιστική προπαγάνδα σε αυτο το χώρο δεν μπορούν να κάνουν ούτε οι διευθυντές ούτε οι γονείς ούτε οι καθηγητές ούτε οι αυριανοί δικηγόροι μηχανικοί κλπ. Είναι σαν να βάλουμε την εκκλησία και την αστυνομία να κάνει κύρηγμα ενάντια στα ναρκωτικά που το σίγουρο αποτέλεσμα θα είναι η αύξηση της διακίνησης. Οι παρέες και οι αντιφάδες του επαλ θα τα καταφέρουν καλύτερα.

Στις γειτονιές δόθηκε και δίνεται η απάντηση σε αυτόν τον διάχυτο πλέον φασισμό από εκείνους που όφειλαν, μπορούσαν αλλά και τους αντιστοιχούσε τέλος πάντων. Οι αντιφασιστικές μεταμεσονύκτιες βόλτες οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις ήταν αποτελεσματικές και έστελναν σήμα ότι η νύχτα και ο δρόμος εξακολουθούν να έχουν κινδύνους για τους νεοναζί και τις ποικιλώνυμες πλέον παρέες τους. Αλλά και ως προς τη διαχείριση αυτού του αντιφασισμού χρειάζονται διορθωτικές κινήσεις. Μία κίνηση είναι να αποφεύγουμε να λειτουργούμε με βάση το γενικότερο κλίμα της αντιφασιστικής νομιμοποίησης και νομιμότητας. Ας αποφεύγουμε επίσης την επιδίωξη της πολιτικής υπεραξίας και την προβολή της δράσης. Μια άλλη διορθωτική κίνηση είναι η ενδελέχεια στην έρευνα πριν και μετά των δράσεων. Όπως όμως και νάχουν τα πράγματα η πολιτική και ιδεολογική αποδιοργάνωση του φασισμού πρέπει να είναι η

προτεραιότητα και αυτή δεν μπορεί να είναι μόνο ιστορική αλλά και να καλύπτει τα σημερινά ζητήματα που αντλεί ο φασισμός. Τελειώνοντας να πούμε ότι ο ηρωικός αντιφασισμός της δεκαετίας του 40 έχει εξαντλήσει τα όριά του. Ούτε το εαμ-ελας πρόκειται να επανιδρυθεί ούτε η πηγάδα του Μελιγαλά να ξαναλειτουργήσει. Παρά μόνο το ευθυτενές αντιφασιστικό βέλος να καρφωθεί στην καρδιά του κτήνους. Αυτό μπορεί να γίνει και θα γίνει.

Νώντας Σκυφτούλης: Έχει η υπεράσπιση των δικαιωμάτων αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά;

Έχει η υπεράσπιση ανθρωπίνων δικαιωμάτων αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά;

Παρά τις δημοκρατικές προθέσεις που συνίσταται στην νομική κατοχύρωση των πολιτικών ατομικών δικαιωμάτων ο κ. Χριστόφορου Σεβαστίδης (Δ.Ν- Εφέτη, Προέδρου της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων) έθεσε το ερώτημα με τη βεβαιότητα ότι είναι ήδη απαντημένο.

Με την εμφάνισή του στη ζωή ο άνθρωπος έχει ταυτόχρονα αυτονόητα ανθρώπινα δικαιώματα χωρίς κανένα όρο εκτός της γέννησής του; ρωτάμε εμείς προκειμένου να δώσουμε μια απάντηση που μας αφορά όσο κανένα άλλο ερώτημα

Αν μπορούσαμε να απαντήσουμε με ένα ναι στο δεύτερο ερώτημα ίσως δεν θα χρειαζόταν να διευκρινίσουμε με πόσο λάθος

βεβαιότητα θέτει το ερώτημα ο κ. Πρόεδρος. Λίγο πριν περάσουμε στην ουσία των ερωτημάτων καλό είναι να διευκρινίσουμε την πολιτικολογία γύρω από τα ανθρώπινα δικαιώματα, η οποία είναι σίγουρα πιο ελαφριά από το διερώτημα του Προέδρου. Βέβαια το ερώτημα το έθεσε στους υπάκουους του Κυρίαρχου, του Λεβιάθαν συναδέλφους του, που είναι της αντίληψης μέσες -άκρες ότι ο κυρίαρχος κατέχει το προνόμιο της εξαίρεσης και αυτό είναι νόμιμο

Λοιπόν η Δεξιά καθόλη τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου είχε σαν ιδεολογική αιχμή του δόρατος έναντι του ανατολικού μπλοκ **τα ανθρώπινα δικαιώματα** και με αυτό εννοούσαν το δικαίωμα λόγου, ελευθερίας μετακινήσεων συναθροίσεων και όλα τα τοιούτα. Με τη λήξη του ψυχρού πολέμου είναι η Αριστερά που παίρνει τη σκυτάλη υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και με αυτό τον τρόπο συνδέεται και ιστορικά με το γενικότερο πρόταγμα της σε μια νέα προοπτική. Έτσι η φιλολογία για τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν υπήρξε ποτέ στο παρελθόν τόσο πολύ διαδεδομένη και αποδεκτή και ο κίνδυνος του περιορισμού τους δεν ήταν τόσο έντονος όπως σήμερα. Τι συμβαίνει λοιπόν; Πως δύο αντίθετες πολιτικές δομές επικαλούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα οποία θέλουν να τα επιβάλλουν διαμέσου του κράτους; Θα σας απαντήσω αμέσως.

Κ. Πρόεδρε όταν γεννιέται ο άνθρωπος το πρώτο πράγμα που κάνει μετά τις πρώτες ανάσες είναι να Πολιτογραφηθεί. Να εγγραφεί σαν πολίτης σε ένα δημοτολόγιο. Για να εγγραφεί και να πολιτογραφηθεί δεν αρκεί που γεννήθηκε σαν άνθρωπος αλλά θα πρέπει οι γονείς του -στην προκειμένη περίπτωση της χώρας- να είναι Έλληνες και το έδαφος που γεννήθηκε να ανήκει στο ελληνικό κράτος. Αίμα και Γη που λέει και ο Γερμανικός ρομαντισμός. Ταυτόχρονα με την εγγραφή πέφτουν στο σώμα του όλες οι νομικές ενσαρκώσεις είτε για να τον προστατεύσουν είτε για να τον περιορίσουν όχι σαν άνθρωπο αλλά σαν έλληνα. Από τη στιγμή της πολιτογράφησης είναι νόμιμος έλληνας και όχι άνθρωπος. Για να το κάνω ψιλά αν παρεμπιπτόντως γεννηθεί στο ίδιο δωμάτιο ένας άνθρωπος που οι γονείς του είναι από την

Νιγηρία δεν μπορεί να πολιτογραφηθεί παρόλο που είναι άνθρωπος.

Αυτό που περιγράψαμε αποτελεί το πλαίσιο κυριαρχίας του εθνοκράτους πάνω στη γέννηση στο σώμα αλλά και στην ζωή του ανθρώπου μέσα στο εθνοκράτος και το πλαίσιο αυτό ανοίγει και κλείνει για το κράτος ή για τον υπήκοο ανάλογα με τους εκάστοτε συσχετισμούς. Πάντα όμως αυτά τα εκάστοτε πλαίσια, το κράτος είναι αυτό που τα επιβλέπει και τα επιτηρεί. Πρόκειται για πολιτικά δικαιώματα για δικαιώματα του πολίτη υπήκοο σε μια θεσπισμένη εξουσία και όχι ανθρώπινα από την άποψη ότι καμιά θεσπισμένη εξουσία δεν αναγνωρίζει τον άνθρωπο καθαυτό παρά μόνο σαν πολίτη του. Τι μπορεί να γίνει σε έναν άνθρωπο ο οποίος δεν πολιτογραφείται ή δεν τον πολιτογραφούν με τη γέννησή του; Αυτός όχι μόνο σαν άνθρωπος δεν αναγνωρίζεται αλλά ούτε σαν πολίτης. **Είναι ο γυμνός άνθρωπος ο φονεύσιμος, ο χωρίς ύπαρξη.** Παράδειγμα ο τύπος του μετανάστη-πρόσφυγα που πνίγεται στο Αιγαίο για τον οποίον η ύπαρξη δεν είναι αναγνωρισμένη ούτε σαν πολίτη διότι δεν ανήκει σε κανένα εθνοκράτος.

Όλα αυτά είναι σχετικά πρόσφατα αλλά και από την αρχή της νεωτερικότητας και της πολιτικής φιλοσοφίας τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα. Ο ίδιος ο Χομπς μας καλούσε να εκχωρήσουμε το σύνολο των δικαιωμάτων στον κυρίαρχο ηγεμόνα με την ανταποδοτικότητα να μας προστατεύει παρέχοντας μας ασφάλεια από τον διπλανό μας που συνεχώς επιβουλεύεται τη ζωή μας.

Μετά από αυτά νομίζω εύκολα γίνεται αντιληπτό ότι οποιοδήποτε πολιτικό δικαίωμα κατακτάει η κοινωνία και ο άνθρωπος-πολίτης περιορίζει την εξουσία του κράτους. Ισχύει φυσικά και το αντίστροφο. Όταν το κράτος διευρύνει τα δικαιώματά του η κοινωνία περιορίζει τα δικά της. Αυτή η πάλη μεταξύ της πολιτικής κοινωνίας και της εξουσίας είναι αρνητική και αντίστροφη. Η πάλη λοιπόν για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα είναι κατεξοχήν αντιεξουσιαστική όχι φυσικά με την ιδεολογική έννοια αλλά με την αισθητή. Οποιοδήποτε χαρακτήρα και αν έχει ένα κρατικό καθεστώς λειτουργεί προκειμένου να

διευρύνει την ισχύ του συσσωρεύοντάς την είτε μέσα από την ιδεολογία που το συνέχει είτε μέσα από την βία. Εξάλλου το Άουσβιτς δεν είναι μακριά.

Τις συνέπειες των πολιτικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων όμως τις υφίσταται σαν άνθρωπος (κρατική βία, φυλάκιση, θανατοπολιτική) αλλά τις απολαμβάνει σαν πολίτης. Αυτό ακριβώς που υφίσταται ο Κουφοντίνας αυτή τη στιγμή από την εξουσία του κράτους

Όσον αφορά τώρα τα ανθρώπινα δικαιώματα εκεί θα αρχίσουμε να μιλάμε όταν φτάσει η στιγμή ο άνθρωπος να αναγνωρίζεται επειδή είναι άνθρωπος και αυτό προϋποθέτει μια κοινωνία χωρίς κυρίαρχο, ηγεμόνα και κράτος στον οποίο θα ανήκει νομικά ο γεννηθείς άνθρωπος. Αυτό φυσικά είναι μια άλλη κουβέντα πιο ανθρώπινη.

Νώντας Σκυφτούλης

Οι νέοι χωριστά και οι μπάτσοι άλλο πράμα, όποιος τους θέλει αντάμα πληρώνει ακριβά

Αστυνομία στα Πανεπιστήμια. Ποιος δεν νοιώθει πληγωμένος άραγε από αυτή την είδηση και ποιος δεν νοιώθει ντροπιασμένος από αυτή την εξέλιξη; Με το κεφάλι κάτω ακούνε τα νέα αυτοί που ανέβηκαν στην Ταράτσα της Νομικής, έτοιμοι να πετάξουν και που από τις στάσεις της Ακαδημίας, τους κοιτούσαν οι απλοί άνθρωποι σαν σύγχρονους ημίθεους. Με το κεφάλι κάτω και όσοι πάτησαν το Πολυτεχνείο πριν πέσει η πόρτα. Μπάτσοι στη Νομική

και στο Πολυτεχνείο και στο Φυσικό ρε παιδιά; Μας χαμογελάνε από τη κόλαση και ο Καλύβας και ο Καραπαναγιώτης για τη δροσιά που πήραν και βιάζονται τα φαντάσματά τους να βρεθούν εκεί στην πόρτα της Νομικής στη Σόλωνος και πιο κάτω στο καφενείο απέναντι από το Φυσικό να κρυφακούνε μεγαλοφώνως και να προκαλούν με το γνωστό θα πας στον Έβρο Λάκη. Πάλι με το Καλύβα παρέα; πως έγιναν έτσι τα πράγματα ρε φίλε, πως διαλύθηκε έτσι η ζωή!

Κι όμως όλα αυτά τα ανείπωτα οικοδομήθηκαν σιγά σιγά με πράξεις του κράτους και με παραλήψεις του φοιτητικού κινήματος

Ντοκουμέντο 1. 1980 ένα χρόνο μετά τις καταλήψεις του 79

Γράφαμε Συγκριτική Οικονομία στο μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής στο υπόγειο. Με το που μοίρασε τα θέματα η Μίνογλου ξεσπάει μια μεγάλη αντίδραση από κάτω με το πρωτάκουστο για εκείνη την εποχή: τι θέματα είναι αυτά δεν είναι στην ύλη και άλλα πρωτοφανή. Και ήταν πρωτάκουστα και πρωτοφανή διότι τα ερωτήματα αυτά της διαμαρτυρίας ερχόταν από τα νεότευκτα τότε Λύκεια. Γίνεται κάτι σαν συνέλευση και όλοι ήθελαν να αποσυρθούν τα θέματα. Αν και δεν είχα διαβάσει ωστόσο "έβλεπα" τα θέματα και μου άρεσαν. Σηκώνομαι και λέω επί λέξει. Αν αλλάξετε τα θέματα θα φύγω εγώ και μάλιστα οριστικά διότι όλες οι φωνές αυτές είναι ανθρώπων που σκοπεύουν να διοριστούν στον ΟΤΕ και στη ΔΕΗ και δεκάρα δεν δίνουν για τίποτα, για ένα χαρτί βρίσκονται εδώ. Πράγματι η καθηγήτρια δεν αλλάζει τα θέματα και εγώ από φιλοτιμία κάθομαι και γράφω. Από τα 4 έγγραφα τα 3 και μου έβαλε 10. Μόλις αναρτήθηκαν οι βαθμολογίες ένας δίπλα μου που είναι τώρα ιδιοκτήτης μεγάλης εταιρείας δημοσκοπήσεων μου λέει μπράβο είσαι άλλος φοιτητής εσύ και του λέω άσε τις μαλακίες ρε μαλάκα, αναρχική αδειά. Δεν υπήρξα καλός μαθητής ποτέ αλλά μορφωτικά είχα ένα επίπεδο και αυτό συνέβαινε με όλους τους μεταπολιτευτικούς. Ήταν η πιο κρίσιμη περίοδος όπου άλλαζε ο ανθρωπολογικός τύπος του φοιτητή πολύ πριν η πληροφορική -η οποία ήταν ακόμα στα συρτάρια της δανειστικής του Πλανητάριου- κάνει ενεργή την παρουσία της και η οποία ευθύνεται για τον μετέπειτα τεμαχισμό. Ενώ λοιπόν

μέχρι τότε οι φοιτητές ήταν πιο μορφωμένοι από τους καθηγητές αλλάζει η καμπύλη υπέρ των καθηγητών και μάλιστα πριν την είσοδο των καθηγηταράδων και την αποκατάσταση των μορφωμένων (Γιανίτσης βοηθός τότε) που έγινε μαζικά την δεκαετία του 80. Ένα άλλο δομικό στοιχείο αυτής της αφυδάτωσης είναι ότι η συμμετοχή εξαντλούνταν στο πτυχίο. Σπυδιάζουμε πλέον για ένα χαρτί και αυτό είναι ότι πιο διαλυτικό στον ίδιο το θεσμό.

Όλα αυτά προανήγγειλαν το ερχομό της ΔΑΠ σαν ηγεμονική δύναμη την ΔΑΠ η οποία ποτέ δεν είχε ξεπεράσει τα ποσοστά των μαοϊκών. Η Αριστερά παρακολουθούσε τις εξελίξεις και έπεσε μέχρι τέλους με το Λεφτά για την Παιδεία και όχι για το ΝΑΤΟ αδυνατώντας να αξιοποιήσει οτιδήποτε αναδυόταν από τους νέους ρυθμούς.

Ντοκουμέντο 2. Δεκαετία του 90.

Είμαι στο Πολυτεχνείο στο κτίριο Γκίνη και στο διάδρομο έχω “κολλήσει” σε δύο αφίσες για ώρα κοιτώντας τες και συλλογισζόμενος.

Η μία ήταν της ΔΑΠ τετραχρωμία 70/100 άψογη όπου είχε ένα τίτλο: Στην Αράχοβα θα γίνει ... αφήνοντας να εννοηθούν τα υπόλοιπα και από κάτω μόνο τηλέφωνα κατά έτος. Τι ωραία λέω αναπολώντας τα καλέσματα σαν ΠΣΚ αλλά σαν άλλες παρατάξεις για Αράχοβα για καταφύγια στον Όλυμπο για Νησιά για για για...

Δίπλα ήταν μια κακομοίρική αφίσα των εσακ ή ναρ όπου είχε ένα σγουρομάλλη νέο και μια συντρόφισσα δίπλα, πρότυπο ετεροκανονικότητας που λέμε με γροθιές όπου μόνο το αμπέχονο έλλειπε. Ήταν ο τύπος της “αγωνιστικής” πανούκλας παρμένος από το 74. Στη συζήτηση που προκάλεσα εκείνη τη στιγμή με έναν φοιτητή αριστερό του λέω καλά δεν ντρέπεστε να βγάζετε τέτοιες αφίσες ? γιατί μου λέει. Βρε του λέω εδώ προτείνει η ΔΑΠ τη χαρά και εσείς τη μιζέρια. Δεν καταλάβαινε πως η χαρά για το 74 μετατρέπεται σε μιζέρια το 2000. Είναι αλήθεια ότι τα παιδιά δεν το κάνουν από μιζέρια αλλά από πολιτικό έλλειμμα άσχετα αν το μήνυμά τους εκπέμπει μιζέρια. Δεν είναι μίζεροι

οι ίδιοι κάθε άλλο αλλά ο τρόπος πολιτικής απεύθυνσης τους και για αυτό βρίσκονται στα βάραθρα

Το πολιτισμικό προβάδισμα και η πολιτική και πολιτιστική ηγεμονία είχε χαθεί και αυτό οι πιο πάνω αφίσες το έδειχναν καθαρά. Μαζί λοιπόν με την ασημαντότητα κυριάρχησε και η ρηχότητα της ΔΑΠ και τσούπ οι μπάτσοι στις σχολές.

Η συνεχής ανανέωση του προτάγματος δεν έγινε, το νόημα της ακαδημαϊκότητας απέδρασε και έμειναν τα ιδρύματα απογυμνωμένα περιμένοντας νέες ταρατσες της νομικής, νέα καφενεμία στη Σόλωνος απέναντι από το φυσικό, νέους εκφωνητές του ραδιοφωνικού σταθμού των ελεύθερα αγωνιζόμενων φοιτητών, νέος διαφωτισμός για να μην λέμε πολλά, που θα συγκλονίσουν το κόσμο και μακάρι να είμαστε σε μια στάση της Ακαδημίας να βλέπουμε τα εγγόνια μας έστω πάνω στην Ταρατσα της Νομικής έτοιμα να πετάξουν. Και αυτά θα γίνουν διότι όποιος θέλει αντάμα την νεότητα και την αστυνομία πληρώνει ακριβά.

Έξω οι Μπάτσοι από τις σχολές.

Νώντας Σκυφτούλης

Η Πορεία θα έχει πορεία!

του Νώντα Σκυφτούλη

Η Πορεία θα έχει πορεία!

Η συνείδηση, η ρήξη, η ανατροπή δεν είναι μια μακρόσυρτη και επίμονη διαδικασία όπως ισχυρίζονται οι ιδεολογίες της χειραγώγησης, παρέχοντας το απαιτούμενο κουράγιο αναμονής στα ελεγχόμενα υποκείμενα. Ποτέ δεν το πιστέψαμε αυτό διότι δεν

θεωρούμε ότι υπάρχει έλλειψη συνείδησης ή νόησης. Η στιγμή, η συγκεκριμένη χρονικότητα είναι το σημείο καμπής αλλά και έκρηξης του ατομικού και κοινωνικού ηφαιστείου.

Πίσω από την επιμονή μας να γίνει η πορεία του Πολυτεχνείου και αυτών που συνελήφθησαν για να είναι ανοικτό, δεν κρυβόταν οι αγωνίες μας για το χαρακτήρα και το περιεχόμενο της συγκεκριμένης πορείας αλλά το ίδιο το διακύβευμα του δρόμου ή για να το πούμε πιο ευγενικά του δημόσιου χώρου. Η ρευστότητα του δημόσιου χώρου ήταν και θα είναι πάντοτε μια “αντιεξουσιαστική” ευκαιρία, μια ανακούφιση μια κατάκτηση μια νέα γέννα ή προοπτική στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό των κινημάτων.

Τελικά επιβεβαιώθηκαν όσοι επέμεναν στην διεξαγωγή της πορείας του Πολυτεχνείου διότι αυτή η επιμονή έφερε πολιτικές συνέπειες . Τα νομιμόφρονα κόμματα της Αριστεράς έχοντας στα χέρια τους την απόφαση της ένωσης δικαστών εισαγγελέων συνυπέγραψαν κείμενο “ανυπακοής” στην εντολή του Αρχηγού της Αστυνομίας για την απαγόρευση της πορείας.

Το ΚΚΕ υπέγραψε με τον Σύριζα και το ΜΕΡΑ25, αναιρώντας την προταγματική βάση της επανίδρυσής του με το “πέντε κόμματα δύο πολιτικές” και αυτή η υπογραφή πιθανώς να είναι δεσμευτική για το μέλλον. Ο Σύριζα άφησε την “εθνική” γραμμή και υπέγραψε το μόνο κείμενο “ανυπακοής” που δεν έχει σκεφτεί να υπογράψει από όταν έγινε κυβέρνηση, το δε ΜΕΡΑ25 υποχρεωμένο να ακολουθήσει μιας και ήταν το πρώτο κοινοβουλευτικό κόμμα που ανακοίνωσε την πρόθεσή του για την πορεία.

Η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων καλεί την κυβέρνηση να πάρει πίσω την απόφαση ενώ πλήθος πανεπιστημιακών συνδικαλιστών και συλλόγων έχουν προβεί σε διαμαρτυρίες και δεν είναι λίγοι εκείνοι που καλούν στην πορεία.

Ταυτόχρονα όμως είναι και ένα ράπισμα στην πλειοψηφία της κοινής γνώμης προκειμένου να συνέλθει από τον Μορφέα της καθολικής συναίνεσης του “διαλόγου” και των “εθνικών”

συνεννοήσεων με αποτέλεσμα η Αριστερά και η Δεξιά να καταλάβει τα έδρανα του κοινοβουλίου που τους αντιστοιχούν.

Έστω και για μια στιγμή και με αφορμή την πορεία τα κόμματα της Αριστεράς δεν έλαβαν υπόψιν της την μεγάλη πλειοψηφία της κοινής γνώμης και παρήγαγαν πολιτική θέση. Η κοινή γνώμη εντός και εκτός κινήματος ασφαλώς δεν είναι η γνώμη της κοινωνίας αλλά είναι μια γνώμη ρευστή κατασκευασμένη και ευκαιριακή. Η γνώμη της κοινωνίας παράγεται μέσα από αυτοθεσμίσεις και ετεροθεσμίσεις ακόμα, μέσα από δομημένα σύνολα και όχι τυχαία αθροίσματα, γι' αυτό και οδηγούν σε κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις.

Και τι μας ενδιαφέρουν εμάς όλα αυτά;

Θα μπορούσε να ρωτήσει κάποιος που αδιαφορεί συνειδητά για τις κυρίαρχες πολιτικές και κομματικές αναδιατάξεις. Άσχετα τι θα κάνουν κόμματα αυτά -έμπειρα στην αναξιοπιστία- οι πολιτικές συνέπειες μας ενδιαφέρουν όλους διότι είναι καθολικές.

Μας ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα διότι απονομιμοποιείται το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης όπου με τα προσχήματα του “κινδύνου” και της “ασφάλειας” επιβάλλει προσταγές δεσποτικές, ηγεμονικές, τον Λεβιάθαν τον ίδιο. Η Κυβέρνηση Μητσοτάκη πολιτικά απομονωμένη έχει προσφέρει μόνο νεκρούς στην υπόθεση αντιμετώπισης του ιού και αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό και μέσα από την αφαίρεση της συναίνεσης που έδειχναν τα κόμματα απέναντι στον Πρωθυπουργό.

Μας ενδιαφέρει η κατοχύρωση του δημόσιου χώρου ως κοινού αγαθού και όχι ως έδαφος αποκλειστικά για τους δελτάδες τα ματ και τις κάμερες.

Αλλά το σημαντικότερο όλων είναι ότι αυτή η αμφισβήτηση των καθεστωτικών μέτρων για λόγους “υγείας” δεν γίνεται με πρωτοβουλία των ψεκασμένων ή των θεομπαιχτών αλλά από αυτούς που πιστεύουν ότι μπορούν να πάρουν τη ζωή στα χέρια του και τα απαραίτητα μέτρα προστασίας στα χέρια τους, για να σωθεί ό

άλλος.

Να λοιπόν μερικές συνέπειες που είχε μιά άρνηση σε μια προσταγή.